

Sygn. akt II W 3/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący sędzia Wojciech Grzebiń

Protokolant Gabriela Krakowiak

po rozpoznaniu w dniu 09.07.2020r., 5.11.2020r., 02.02.2021r.

przeciwko: **S. K. (1)**

synowi A. i G. z.d. W.

ur. (...) w J.

obwinionemu o to, że:

W dniu 12 lipca 2019 r. około godz. 20:00 w miejscowości D. kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej.. (...), nie zachował należytej ostrożności podczas manewru cofania, w wyniku uderzył w płot posesji w miejscowości D. 39a, powodując jej uszkodzenie

tj. za wykroczenie z art. 97 k.w. w związku z art. 23 ust. 1 pkt 3b Prawo o ruchu drogowym

I. uniewinnia obwinionego **S. K. (1)** od zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 119 § 2 kpw kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 3/20

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny.

W dniu 12 lipca 2019 r., krótko przed godziną 20:00 nieustalony sprawca nieustalonym pojazdem uderzył w płot posesji nr 39a w D. woj. (...) należącej do pokrzywdzonej D. L. (1). Doszło do uszkodzenia tego ogrodzenia.

Dowód:

- częściowo zeznania świadka D. L. (1) (k. 16-17, k. 62)

- policyjna notatka urzędowa (k. 6)

- materiał fotograficzny (k. 20-23, k. 36-37).

O zaistniałym zdarzeniu, którego nie była naocznym świadkiem D. L. zawiadomiła Policję. Poinformowała przy tym, że z oświadczenia jej przyjaciela (który zamieszkuje w tej samej posesji co ona), J. M. (1), który miał być naocznym świadkiem zdarzenia miało wynikać, że sprawcą uszkodzenia ogrodzenia pokrzywdzonej miał być jej sąsiad S. K. (1)

kierujący samochodem marki F. (...) (lub P.). Na skutek zdarzenia uszkodzeniu miało ulec: jedno przęsło ogrodzenia, słupek ogrodzeniowy oraz betonowa wylewka.

Dowód:

- zeznania świadka D. L. (1) (k. 16-17, k. 62)
- zeznania świadka J. M. (1) (k. 26-27, k. 63)
- materiał fotograficzny (k. 20-23, k. 36-37)
- policyjna notatka urzędowa (k. 6)

S. K. (1) postawiono zarzut z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt prd.

Obwiniony S. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyjaśnił, że krytycznego dnia rzeczywiście kierował swoim samochodem (F. (...)). Przy wyjeżdżaniu przy bramce swojego domu w D. „złapał kapeć” (przebiecie opony w prawym tylnym kole). (...) zaczęło „zygzakować”, więc cofnął samochodem i ściągnęło go w stronę murku, jednakże w niego nie uderzył, zaś do miasta pojechał motocyklem.

Sąd stwierdził co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Jedynym dowodem mającym jakoby wskazywać na sprawstwo S. K. w zakresie zarzucanego mu czynu są zeznania świadka J. M., który miał jakoby widzieć, że to obwiniony kierujący swoim pojazdem miał jakoby uderzyć przy cofaniu w murek posesji D. L. (1). Jednak do zeznań tego świadka Sąd zmuszony był podejść z dużą dozą ostrożności. Świadek ten od wielu lat jest bardzo mocno skonfliktowany z S. K. (1). Między obydwojema mężczyznami toczyło się (lub toczy), na przestrzeni wielu lat wiele procesów karnych i karno-wykroczeniowych, znanych Sądowi orzekającemu w tym składzie również z urzędu, także z racji sądzenia niektórych z tych spraw. J. M. (1) zaangażowany jest również w wieloletnie konflikty S. K. z D. L. (1) (za każdym razem po jej stronie), z którą to D. L. (1) J. M. (1) pozostaje w bliskich wieloletnich relacjach.

Konflikty między S. K. i D. L. powstały dawno temu, na tle sąsiedzkich niesnasek, (ich nieruchomości sąsiadują ze sobą). Natomiast J. M. pozostaje z D. L. od lat w bliskich relacjach i osoby te nawzajem wspierają się w konfliktach z S. K.. J. M. (1) i D. L. (1) zamieszkują przy tym pod tym samym adresem.

W tym kontekście należy zwrócić uwagę, że w sprawie tej brak jest obiektywnych, bezstronnych dowodów wskazujących na sprawstwo obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. Obwiniony nie przyznał się do jego popełnienia i brak jest przekonujących, bezstronnych przesłanek wskazujących na jego sprawstwo. W sposób rzeczowy i logiczny wyjaśnił on, że wprawdzie znajdował się w okolicy miejsca zdarzenia i cofał swój pojazd, ale nie uderzył w płot pokrzywdzonej. Ani oskarżycielowi publicznemu ani posiłkowemu nie udało się przy tym obalić linii obrony S. K.. Nieprzekonywujące, jednostronne zeznania J. M. i zdjęcia uszkodzonego ogrodzenia posesji D. L. nie są wystarczające do uznania sprawstwa i winy S. K. w zakresie stawianego mu zarzutu.

Sama pokrzywdzona D. L. przyznaje przy tym, że nie była obecna przy zdarzeniu i jego (rzekomy) przebieg zna tylko z relacji J. M., (z oczywistymi implikacjami z tego wynikającymi).

J. M. (1) z opisanych wcześniej względów nie jest w oczach Sądu świadkiem bezstronnym, neutralnym i obiektywnym. Za jego wersją nie stoją przy tym inne obiektywne i neutralne dowody. Również materiał zdjęciowy przedłożony do akt sprawy nie wskazuje na sprawstwo obwinionego. Dotyczy to zarówno śladów uszkodzeń na ogrodzeniu posesji

pokrzywdzonej jak i fotografii samochodu S. K.. Na żadnym z tych obiektów nie ma śladów wskazujących na to, że właśnie pojazd obwinionego miałby uderzyć w płot posesji D. L..

W świetle wszystkich wyżej powołanych dowodów i okoliczności Sąd uznał, że wersja, linia obrony obwinionego co do stawianego mu zarzutu nie została obalona przez żadnego z oskarżycieli w sprawie, z określonymi konsekwencjami procesowymi z tego wynikającymi.

Dokonując oceny wiarygodności występujących w sprawie świadków Sąd stwierdził co następuje;

Świadek J. M. (1) jest osobą od wielu lat poważnie skonfliktowaną z obwinionym. Sąd szczegółowo opisał swoje stanowisko w tej materii we wcześniejszej części tego uzasadnienia. Analogicznie rzecz się ma z oceną wiarygodności świadka D. L., która w dodatku o zdarzeniu dowiedziała się od J. M. (1) (tak samo jak o jego rzekomym przebiegu). Tak więc Sąd zmuszony był do zeznań tych świadków podejść z dużą dozą ostrożności.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów publicznych występujących w tej sprawie, a w tym z policyjnej notatki urzędowej. Nie wnoszą one jednak nic istotnego do sprawy w kwestii sprawstwa konkretnej osoby.

Sąd zmuszony jest również z urzędu zwrócić uwagę na okoliczność, że w zarzucie policyjnego wniosku o ukaranie jako samochód sprawcy wskazany jest F. (...). Faktem notoryjnym jest, że nie istnieje taki model żadnego pojazdu i żadnej marki.

W konkluzji, z uwagi na fakt, że brak jest dowodów na sprawstwo i winę obwinionego S. K. w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd uniewinnił go od stawianego zarzutu.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis art. 119 § 2 k.p.o.w.